

ژانیه های ماما طاهر

از روی نسخه تصحیح شده

و اشتمد نقید

وحید دستگردی

با اهتمام

حسن معرفت

کانون معرفت - تهران - لاله

خراب نقید محفوظ

هزاران لاله گوین در جهان بی
همه بر مو دهن بر دل فغان بی
الاله خوم که خوش رنگست و خوشبو
سهر افراز همه الایمان بی

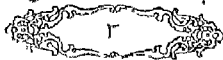
بنام خدا

تن محنت کشی دیرم خدا   دل حسرت کشی دیرم خدا
ز شوق پستکن و دود غریبی   بسینه آتشی دیرم خدا

بی تیار بستان گل زویا   اگر رویا گشس هرگز نبویا
بی تهر کن نمنده لب گشای   ز خش از خون دل هرگز مشویا

ببندم شال و پیراهنم قدک را   بازم کردش چرخ و فلک را
بگردم آب دریا تا سر آسم   بشویم هر دود دست بی نمک را

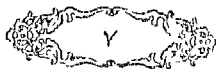
تہ کہ ناخاندانہ علم پسفاوت   تہ کہ نابردہ رورہ در حشر اہانت
تہ کہ سود و زیان خود نمائی   بیاران کی رسی ہیہات ہیہات

اگر دل دلبرہ دلبر کہ آست   وگر دلبرہ دل دل را چہ نام آست
دل و دلبر کہ ہم آیتہ و نیم   نذ و نم دل کہ دلبر کہ ہم آست

شب یارکاست و شکستان و نمون   قبح از دست موافق او شکست
نمیدد از ہر ہائو نمونہ آست   وگر نہ صد قبح نہ تصادہ شکست

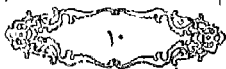
زینہ اکاسہ چشم سر آست   دریاں ہر دو چشم جامی آست
از آن تر چشم کہ نامش لمانی آست   نشینہ خار شکر گام می آست

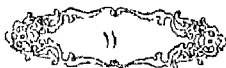
بود در دو سو دور ما نم از دوست   بود وصل مو و جبر انم از دوست
 اگر قصه ما بزم از تن و اگر دوست   جدا همه که نگردد نام از دوست

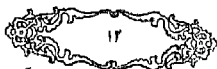
نه دوری از بزم دل در بزم نیست   هوای دیگری اندر بزم نیست
 بجان و بسهم کم که هر دو عالم   تمنای دیگر جسته و بزم نیست

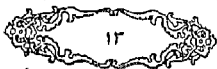
خرم کوهان خرم کوهان خرم نیست   خرم آنان که این آید این گشت
 و سی بند و سی شنند و سی نید   همان کوه و همان نامون همان گشت

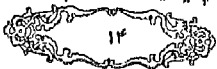
بهار آمد بچشمه در دوست   جوانی با هم بسیاری بود دوست
 سر قیاس بر جوانان لاله رود   و می که هم نشان آید غمگین گشت

نمی پرسے زیار و نغمات   که و اکیان گذشت باغ و بهار
تیا مورد این دست نختی   نذا نم و اکیان بی سرو کار

شیر مردی بدم دلم چو ذونت   اجل قصدم کرد و شیر ذونت
زمو شیریان پر نیز میکرد   تنم و امرگ جنگیدن نذا

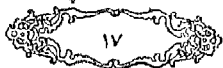
علی برزیکری نالان در آید   بچشم خون فشان آلا میکشت
ببگشت و بیگفت اید رعیا   که باید کشتن و هاشن در آید

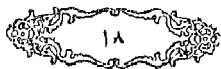
نفس شو هم بدنیسا سیرا   که تن از بجهت موران پروراست
نذا نستم که شرط بندی است   برزه بورم بمبیدان سحاست

ولی دیرم حسد بیدار محبت   کرد او گرم است با زار محبت
لباسی با فقم بر قامت دل   ز بود محنت و تار محبت

قضا پیوسته در گوشم بواج   که این درد دل تو بی علاج
اگر گوهر بی خوانان نداری   بهین این جان تو که بیدواج

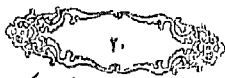

ز دست دیده و دل هر دو فریاد   پیر آنچه دیده بسینه دل کنیاد
بسازم خجری نیشش ز پولاد   زخم بر دیده تامل کرد و آزاد

خرم آنان که از تن جان ندانند   ز جانان جان جانان ندانند
بدر دوش شوکران سالان مانان   بدر و نخویشتن درمان ندانند

په آئینس عاشق است از جان
 حاشق از کند و وزندان ترسد
 دل حاشق بود گرگ که رسد
 که گرگ از بی بی چو بیان ترسد

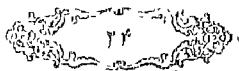
نوشا آنان که برشان تبه و غنم
 سخن داته گرن داته نشیند
 گرم دسرس نبی آیم تبه و نیم
 بشم آنان بو نیم که تبه و سیند

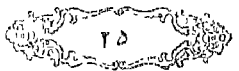
خوش آنانکه از پاسه ندوند
 میان شعله خشک دتر ندوند
 کشت، کعبه و بتخانه و دیو
 سرانی خالی از دلبسته ندوند

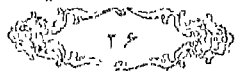
لاله کاران دگر لاله مکار بد
 بانجانان دودست از گل بدوز
 اگر عهد گلان این بو که دیدم
 بیخ گل بر کنسید و خار بکارید

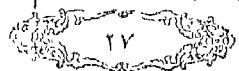
نغم عشقت بیابان پرورم کرد
 بوای بختت بیابی بال پرورم کرد
 بمو کشتی جسوری کن صبنو
 جسوری طرف خاکی برسد هم کرد

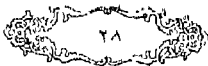
اغلی گردن گردون شو خسته
 که فرزند تپانسان را تکلی بزد
 یکی نایه مسلافی آند دوابی
 همه کونیند فلان این فسلان ما

دگر شوم شد که مود جانم بسوزد
 که یسبان تابدا مانم بسوزد
 برای خا طر یک سبزرنگی
 همی ترسم که ایس مانم بسوزد

خوشا آنکه سو دای تو دیرند
 که سر پیوسته در پای تو دیرند
 بدل دیرم تمسای کالی
 که اندر دل تمسای تو دیرند

نوشتا آنکه هسته از بند نشا   نه حرفی و انویسند نه بخوابند
 پنجسختون رو نهند اندر بیانا   در این کو مارون آه چو سپه اند

موگ که یارم سپه یاری ندادد   موگ که دردم سبکبازی ندادد
 بنوا و اجن که یارت خواب نازد   چسوخوابه که بیداری ندادد

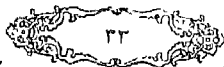
شواغم خواب در مرز کلان کرد   فکرم و اچسید و خودم از زبان کرد
 بانجان دید که ما گل دوست دیرا   هزاران خار بر نعل پاسبان کرد

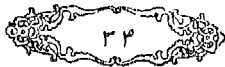
کیچ و دو کیچم که کافسیر کیچ میراد   چنان کیچم که کافسیر هم مویناد
 بر این آئین که مورد جان دل داد   شمع و پروانه را پر و چ می داد

دلم بی وصل تو شادی بسینا   بغیر از محنت آزادی بسینا
 خراب آبادی بی مقدمت   آبی هرگز آبادی بسینا

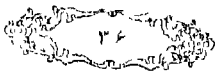
مرازه سهره سا مان آفسه یند   پریشانم پریشان آفسه یند
 پریشان خاطران ز قند در خاک   مرا از خاک ایشان آفسه یند

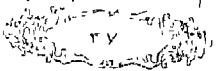
اول که گویند از نم ته تی یاز   بنفشه جو کسار از نم ته تی یاز
 اول که گویند از ان هفت شه بی   امید روزگار از نم ته تی یاز

فلک زار و زارم کردی آسته   جده از کلفند ازم کردی آسته
 میان تخته زردم نشاند   شش و پنجه بکارم کردی آسته

مه آن ندیم که نامم بی تسلند   نه خوان در برم نه نان بریم نه سنگ
 چ روز آید بگردم که داور است   چه نه آید بختستان از هم گسرد

بیل نفس خیالت در شب ما   خیال خط و حالت در شب تا
 مره کردم بگردیده برترین   که نا و نیم جالت در شب تا

سلمانان در دوا میکیبیا   غریبی و اسیری و غم یار
 غریبی و اسیری سهل و آید   غم یار مشکله تا چون شود کای

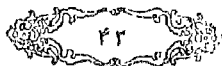
جره بازی بدم رفتم بختگیر   سید دستی زده بر بال مو تیر
 بوره خافل میسرد در چشمه سالان   هر آن خافل چره خافل خوره تیر

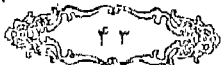
دل موبلی تہ در نیم بہت سہار   بجز آزار موکار سہ نداد
دوس برسہ ز نہ چون طفل مدخو   زاجرت روز و شوایش ہوا

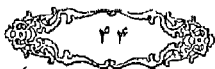
دیم آلاہی د. دامن خا   و اتم آلاہی کی چیمت با
بکھا باغبان معذور مید   درخت دوستی دیر آرد با

دی بورہ بوین حالم تہ دلسہ   و لم تنگہ سبشی با مو بسر بر
تہ گل برسہ زنی ای نو گل مو   بجای گل زخم مو دست بر سر

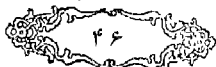
دل زار و دل زار و دل زار   طبیبیم آوریہ دروم کرید چا
طبیبیم چون بوینسہ بر سوی زرا   کرہ در خون در دم آبنا چا

نونی پوشکین ویاسینبر
 موآن تن آذر میسّم بدگان
 از آن ترسی در آغوشم بیا
 کز آذر سیم کد از زاب شک

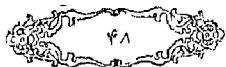
گلش در زیر سنبل سایه پرور
 نهال فامش نخلی است نو
 ز عشق آن گل ز خار سوز
 چو بلبل ناله در افغان برآور

موی که سر در بیا با نم شوروز
 سرشک از دیده بارانم شوروز
 نه تب دیرم نه جایم میکند
 بمید و نم که نالانم شوروز

تو که زونی بو چاره بیا نوز
 که این تیره و شون که گرم روز
 کسی دارم که کی بی روز و بی
 کسی دارم که همه کرد و بی روز

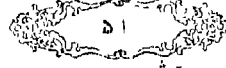
بوره بیل بجا لیم از سر سوز   بوره عشق سحر از مویس اموز
تو از بجه کل نچر و ز نالی   مواز بجه دلار امم شوارز

خداوند انبساط داد لم رس   کس کیس تونی مو مانده پس
بجه گویند ظاهر کس ناز   خدا یار منده حاجت کس

نعم در مواز عطفار میرس   درازی شوار بمبار میرس
خلایق جملگی احوال برسند   ته که جان ولی بکت بار میرس

شواتر است و کر کان نیزینش   دوز لغونت تامل کن بوره پیش
از آن کنج ببت بوسی بوده   بکوره خند او دم در پیش

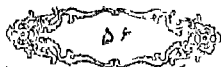

کلی کہ خرم بدادم بیج و تابش   آب دید کاغذ دادم آبش
 بر نادر آغوش کی روانو   نخل از سودگیری کیسہ گلش

ولاد نغم و لاد نغم و لاد ننگ   زو ستم شیشہ ناموس و رنگ
 بیسہ وارن نبوی نام و شکی   کسی کہ عاشقہ حسن نام و چنگ

ولی دیرم دلی دیوانہ و ذنگ   زو نغم مو کہ دیرم نام ناتنگ
 از این دیوانگی روزی بر آیم   کہ درد امان و بس بزم زنگ

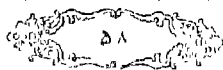
خوش آن روزی کہ قبرم میگرد   بیابین سرم خشت و گل و رنگ
 دیدار سبزه جان در بیابان   تا تنم با مار و موران میگرد خنگ

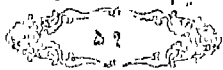
دای آرزو که در گودم کون تنگ   درین بر سرم خاک و خن و سنگ
 نه یای آنکه از ماران گزیم   نه دست آنکه با موران کنم خنگ

دلا پوشم زد دستت جانم نیل   نهم داغ غمت چون لاله بر دیل
 دم از مهرت زخم بچون منج   ازین دم تا دم صور سه اخیل

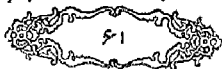
خدا ایام بسینم از دیل   شو روزان در ازارم از دیل
 ز بس نایبم از نایبم تنگ   ز موستان که میرزم از دیل

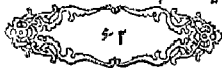
چه آرزو، نه عالی ایدل ایدل   « ام از نیالی ایدل ایدل
 به کنجی سسین شایان ایدل   که شباه کام می ایدل ایدل

بجز شیر و پنکی ایدل ایدل   بود ایم بجنکی ایدل ایدل
 اگر دستم رسد خونت برجم   بویسم تا چه رنگی ایدل ایدل

لاکه چین که بستان لاله چین دل   آه چه شان داشته نیس لاله چین دل
 آگره دگورم همه بیداشم مو   ترکه ذونوبیاد لاله چین دل

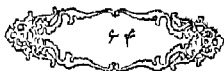
بشم داشتم که تاییاری کردل   بیختمم که یه دزاری کردل
 بگر دتی و بچوئی یاری چون مو   که از جان دولت یاری کردل

ولا غافل ز سبحانی چه صل   میطع نفس شیطانی چه صل
 بود قدر تو افروغ از ملائک   تو قدر خود نمیدانی چه صل

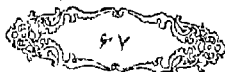
ز بوی زلف تو مفتونم ای گل   ز رنگ روی تو دلتخونم ای گل
 من عاشق ز عشقت بقیه ام   تو چون لیلی و من مجنونم ای گل

منم آن آجرین مرغی که فی الحقیقه   بسو جسم عالمی که بزخم بال
 مصور کرد کشد نقشم بدیوار   بسو جسم عالمی ز تا شیر شتال

خدا یا داد ازین دل اوازیند   که یکدم او نکشتم شاد اوزیند
 چو نسبه داد و خوانان اوزیند   بگویم صد حسنه از آن اوازیند

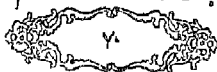
آکھی و اکیاشم و اکیاشم   مو که بیدستیم پایم و اکیاشم
 همه از در برانند و اکیاشم   تو که از در برانی و اکیاشم

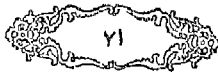
باین بی آشنائی بر کیا تم   باین بی خامشائی بر کیا تم
 بهمه که موبروتن داته آیم   ته از در که برانی واکیم

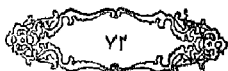
اگهی که بود جسم و روانم   ته ذاتی حاجتم را موجد جسم
 اگر بنوازم حاجت روان   اگر محروم سازی موجد جسم

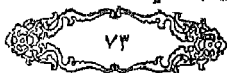
اگر آتی بجانم و انوارم   و گر نانی ز بهرانت که دارم
 بسیار ددی که داری بر دلم   بمیدم یا بسوزم یا بسازم

دور لغوت بود تار باک   چه میخوای ازین حال خرابم
 ته که با منو سر یاری نذار   چه اهر نیشه شو آئی بخوابم

بروی دمسری گریستم   مکن منعم گرفتار دلم
 خدارا ساربان بسته میر   که مووامانده این فایستم

مواز قالمی تشویش دیرم   گمنه از برکنه و باران شیش دیرم
 اگر لاقظوا دستم نگیره   مواز یاولتا اندیش دیرم

زدست چرخ وارون او دیر   هزاران ناله و فیس دیر
 نشسته دستام باخس و خا   چگونه خاطر خود شاد دیر

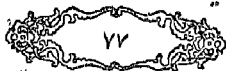

موان آزرده بی خانم   موان محنت نصیب سخت خانم
 موان سرگشته خاتم در بیابان   که هر مادی وز دیشش موانم

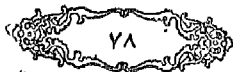

خوره سوته دلان تا ما بنیم   زدست یار بی پروا بنیم
 بشیم با بیل شیدا بگلشن   اگر عیلمن سال ما بنیم

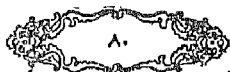
بصرا بنکم صحرایه و نیم   بدریا بنکم دریایه و نیم
 بهر جا بنکم کوه و درودشت   نشان از قامت سعادت و نیم

میدانم که رازم واکه دارم   غم نوز و گدازم واکه دارم
 چه دارم هر که دونه بنگره فاش   دگر روز و نیازم واکه دارم

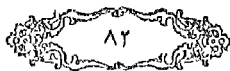
مو که سوته دلانم چون نسالم   مو که بیجا صلانم چون نسالم
 نشسته عیلمن با گل بنسالم   مو که دور از گلانم چون نسالم

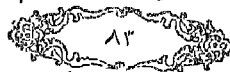
بوره سوته دلان کردیم آنیم   سخن واهیم کرمیم غم و انیم
 ترازو آوریم غمها بسنجیم   بران غمگین تریم وزین تریم

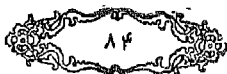
بوره یکت شو سفور کن و نامم   خصل در محنت و در دفر اقم
 بطاق بخت ابروی تو سوزند   که مو بخت غم تا از تو طاقم

سوآن بجرم که در ظرف آدتم   چون قطعه بر سر حرف آدتم
 بهر البقی الفستادی برآید   آلف قدم که در الف آدتم

سو که چون استمترم فانج بخارم   خوراکم خار و خرواری بیارم
 ازین جنس قلیل و بار سنگین   بنور از روی مالکات شرمسارم

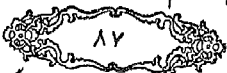
بشم و اشتم از نی عالم بذرشم   بشم از چین و ما چین دورترشم
چو دلداده پیغامی فرستم   که که دوری خوشه من دورترشم

بوره روزی که دیدارته و نیم   گل و سنبل بدیدارته چنیم
جوره بنشین برتم سالان ما   که تا سیرت بو نیم نازنیم

بشقت ای دلار انگر و شتم   نوید وصل تو تاشتم
بدل تخم و فایت کستم آخر   بجز اندوه و خواری نذر و شتم

نزونم مو که سرگردان چرایم   کسی گریان کسی نالان چرایم
همه در ما نشان بی در و داران   نزونم مو که بی در مان چرایم

دلیم زار و حسرتی چون تالم   وجودم آتشینه چون تالم
 ابو و اجن که چون و خذالی   چو مگم در کینه چون منالم

غمم غم بی و غمشوار و دلیم غم   غمم هم مونس و هم یار و هم
 غمم نهنگ که موتهانشینم   مرزا بارک آقا مرچانم

بی تگلشن چه زندان و چشم   گلستان آذرستان و چشم
 بی ت آرام و عسر و زنگا   همه خواب پریشان و چشم

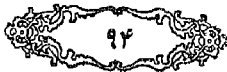
خوش آن ساعت که دیدار تویم   کند عنبرین تار تو و نیم
 نویند خرمی همسر کز دل مو   مگر آندم که رخسار تو و نیم

دلم دور است و اولش زونم   کسی خواهد که پیغاش رسونم
 خداوند از هر گم هستی در   که دیداری بیدارش رسونم

بی تہ باین سپید ماره چشم   بی تہ روزان شوتاره چشم
 بی تہ هر که شوم سیر گلستان   گلستان سبب سر خارده چشم

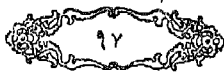
سر کوه بلند چندان نشنیم   که لاله سحر در آرد نو چشم
 چو لاله بی وفا بو بی وفا بو   نگار بی وفا بو چون گز نیم

اگر چشم بدوزی دوتہ خوابم   وگر جسم بسوجی سوتہ خوابم
 اگر باغم بری بر چیدن گل   گل پیرنگ و ہم بوی تہ خوابم

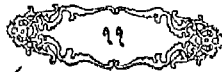
موکه افسردو عالم چون ناملم   شکسته پرو باملم چون ناملم
 همه کوین فسلانی ناملم کن   ته آئی در خیالم چون ناملم

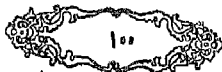
مواز جور بتان ل ریش دیرم   زلاله داغ بردن میش دیرم
 چو سنده دانه نمانه خوانان نمانه خوانند   مواز بخت سری دیش دیرم

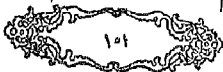
بااهی گسبده خضر بسو جم   فلک راجله سرتا پابسو جم
 بسو جم ار نه کارم رابا ج   چه فرمائی بسا جی یا بسو جم

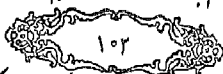
بوره یکدم بنالیم و بسو جم   از آن رونی که هر دو تیره زو جم
 تپیش حاش تپیش مونی   بنو جز در دو غم یکت غیر زو جم

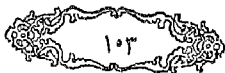
بیمه عالم بر از کرده چه ۱۰۰ هم
 چو مود و لیس پر از درده چه ۱۰۰ هم
 سبلی کشته بیم دامان الوند
 او نم از عالم زرده چه ۱۰۰ هم

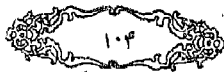
باده بر کبیرم و سیر کلان هم
 کنار سبزه و آب روان هم
 دوسه جامی خورم باشد دکانی
 و ایم مست و سیر لایان هم

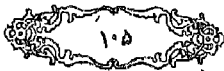
دلیم دروین و نالین چه ۱۰۲ هم
 زخم کردین خاکین چه ۱۰۲ هم
 بگردیم بهفت او دوت
 بهصد ندهب سناوین چه ۱۰۲ هم

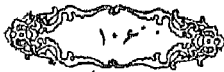
از ان انگشت نمای روزگار
 که دور افتاده از یار و یار
 نزد هم قصد جان کردم بناحق
 بجز سبز بر سر زون چاره ندارد

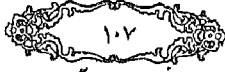
از آن دختسته و سینه نگارم   که گریان در تنه سنگت فرارم
 بواجدم که ته شوری نداری   سراپا شور دارم شسته نزارم

بشو محورخ مه پاره نامتم   بروز از درد و غم بیچاره نامتم
 تو داری در مکان خود قراری   مویم که در جهان آواره نامتم

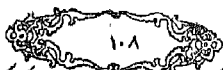

بدل در نعمت باقی هستم   کسی واقف نبواز درد سوزم
 بنویک پیل سوته کجاشن   بسوز مونیو کافتم بسوزم

فلک کی بشود آه و فغانم   هرگز دشمن ندانمش بیجانم
 یک عمری بگذرانم با غم و درد   بکام دل نگرود آسمانم

ز زونی ایفکست که مستندم   و اموپر بد مکه که درد سدا
 بیگن کردش که میگرددی سینی   چورشته موبسانت بینما

کنون داری نظر کو و اکیام   ز جورت در که ازه استخوانم
 بکه اندیشه ای بیداد پیشه   که آهم تیره بوزاله کانم

ز حال خویشتن موبی خبریم   نزدنم در سفر یا در حسن نهم
 فغان از دست تو ای بجزو   بهی نزدنم که عنسری در بندنگا

عزیزان ما گرفتار و دردیما   کی بد نقشی و دیگر که فسیریم
 نصیب ما نبوکه ماته و سینم   بحالت یک نظر نادیده مردیم

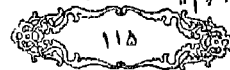
گلستان جای تو ای نازنیم   مو در گلخن بجا کستر نشینم
 چه در گلشن چه در گلخن چه صحرا   چه دیدد واکرم جز تہ نوینم

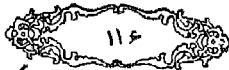
شان استارگان یک یک شانمانا   بوه نیمه شوان گوش داته دارم
 پس از نیمه شوان که تہ نیانی   بوران اشک از دیده بیارم

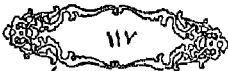
ز عشقت آتشی در بوتہ دیرم   در آن آتش دل جان سوتہ دیرم
 کت کر پانہد بر چشم ایدست   بمرگان خاک را ہش دوتہ دیرم

ہزاران غنیم بدل مذوتہ دیرم   بسینہ آتشی افسروتہ دیرم
 بیک آہ سحر گاہ از دل تنگ   ہزاران مدعی را سوتہ دیرم

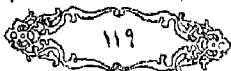
کافسه مگر منی آلاله کارم   کافسه مگر منی آتش بدارم
کافسه مگر منی نامش برم نام   دود صد داغ دل از آلاله دارم

تخم عالم همه کردی بسارم   مگر مولوک مست سر قطارم
همارم کردی در اوی بناس   فرودی حسره زمان باری بیارم

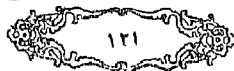
دلدار سبب تو زار دنیا تو انم   جگر پر خار و چرخس دیدگانم
همان داستان که دانه بوبرد   کونشش چون گس بر سر زمانم

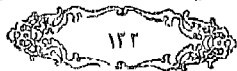
هزاران ملک دنیا که بدارم   هزاران ملک عشقی که بدارم
بوده و بسیم تا با تو از ما   که بیسه وی تو آنرا که بدارم

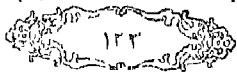
جگر پر درد تاکی آیم و ششم زو صلت فرد تاکی آیم و ششم
 پر اگو سنے کے در کویم نیانی سوتاکی بارخ زرد آیم و ششم

سرکوی تو تا چن آیم و ششم رد صلت بنوا چن آیم و ششم
 سرکویت برای دیه نونترسی از خدا چن آیم و ششم

داد از این دل که مسکر کنی بگام داد از این دل که آزار دهم
 داد از این دل که چون مرغان حشی داد ناچسبده پر روز راعم

پوره گزیده جھونی بسازیم پوره لیلی و مجسبونی بسازیم
 خریدون عزیز از دست مور پوره از نو خریدونی بسازیم

۱۲۴

مو که دور از تو ام ز نار بندم   یو دوت پرستم کر بخدم
پس از عهد و وفایت ای دلارام   در عهد و وفا با کس نخدم

۱۲۵

ترخو گشتی که مو طاح مانم   آب دید کان گشتی برانم
همی ترسم که گشتی عشق و بوم   درین دریای بی پایان مانم

۱۲۶

یور و سوت دلاتا ما بنسایم   بی پروانه با ما تا بنسایم
ز عشق آن گل رخا بنسایم   ز دست یار بی پروا بنسایم

۱۲۷

مو آن مستم که پاز سر زوم   سر و پانی بجز دل بس زوم
دلارامی که او کیسه دل ازوم   بغیر از سانی که تر زوم

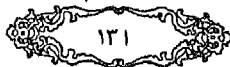
شوی نام شوی شوگیر نام   زدست یار بی تمه بید نام
 کسی بسپون پنگ تیر خور   کسی چون شیر در زنجیر نام

فلک بر هم زدی آخر اسم   زدی بر خسته نهی با اسم
 اگر داری برات از صد جا   بکن آخر ازین دنیا اسم

مو که مست از می انگور باشم   چرا از ناز نیسم دور باشم
 مو که از آتش گرمی تویم   چرا از درد محنت کور باشم

اگر دستم رختسته دیم   بسینه اش خجری تا دسته دیم
 هر شوایم احلاش پرستم   اسحر آیم فرارش بسته دیم

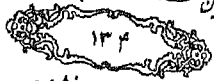

اگرستان ستیم ازته ایمان
اگر بی پادوستیم ازته ایمان
اگر بندو اگر گبرار مستمان
بهرقت که هستیم ازته ایمان

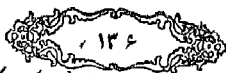
دلاچونی دلاچونی دلاچون
بمه خونی بمه خونی بمه خون
زبر سیل سیمین عنذری
چو نجونی چو مجنوننی چو مجنون

خوش آمان نه سردار زندان
نشین سرد پاپوچین بدان
شوروزان صبور می گیر
بیاد روی دلداران ندان

بحالم کس مباد چون من
سوا این کس بود دین آیین
هراکمو حال موش باوری
سوا این بی سوا این بی سوا این

بوره ایدیل بوره باری پشیمان   که کاری کران کردی پشیمان
 یه دوروزی بنساکامی سر آید   باشه روزی که کل چنیم بدان

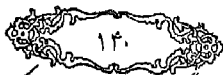
دلم از دست ته نالانه نالان   اندرون دلم خون گشته یالان
 هزاران قول با ما پیش کردی   همه قولان ته بلان بلان

بی ته تلواسه دیریم بوره بوین   نه هر دو کاسه دیریم بوره بوین
 میم خون گریه ساتی ناله مطرس   مصاحب این سه دیریم بوره بوین

بیاجانادل پرورد من بین   سرشک نهرخ و رنگ زرد من بین
 غم مهوری و درد حبسوری   بیابر جان غم پرورد من بین

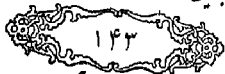
اگر دستم رسد بر رخ کردن
 از آن پرسم که این چیست آن چو
 یکی را داد او صد گونه نعمت
 یکی راستش جو الوده در خون

تسه روزان موسو دای ته روزان
 کربان بفرزان واته لرزان
 کفن در گردنم صحرای محشر
 هران وینان احوال ته پسران

گلگی شستم پی الوند و امان
 اوش از دیده دادم صبح و شام
 وقت آن بی که بوش و اموی
 بره بادش بره سامان بسامان

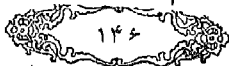
زیاد خود بسیار و اگر میان
 از و کو التجا واکه بر میان
 کیه این تاب دوره تا موردان
 نذاره تاب این سامن بر میان

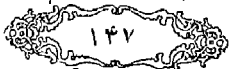
بوره منت بر عیم ما از کریمان   بکشیم دست از خوان نینان
 کریمان دست در خوان کعبی   که بر خوانش نظر دازند کریمان

ز دست موشیدی باز دانا   ز کردارت نبی بیکت جوشپان
 روم آخسه بدامانی ز نم دست   که تا ازوی رسد کارم بسامان

دلتم تنگ ندانم صبر کردن   ز دل تنگی بوم راضی بخردن
 ز شرم روی تو مو در حجابم   ندانم عسره ضحالم و آره کردن

آنکه بی خان و بی مانه منم من   آنکه بر گشته سامانه منم من
 آنکه شامان بانده میکردند   آنکه روزش چو شامانه منم من

۱۴۸

پشیمانم پشیمانم پشیمان
کاروانی بو نیم تا پشیمان
کس دنیا هیچ کسی نمآند
بهرزه کوله باری میکیشان

۱۴۹

موآن اسپیده بازم سینه سوآن
چرا بگاه موبی سرش کویان
همه تیغی بسوآن میکرن تیز
موآن تیغسم که یزدان کرد سوآن

۱۵۰

برندم هیچیوسف کز بندان
ویا ناظم زغم چون ستمندان
اگر صد باغبان خصی نماید
ندام آیم بگلزار تو خندان

۱۵۱

نوامی ناله غم اندوده دونو
عیار قلب خالص بوجه دونو
بور اسوده دلان و اجم بنایم
که قدر سوده دل اسوده دونو

۱۵۲

دلی دارم که بهبودش نمیجو   نصیحت میکردم سودش نمیجو
بیادش میدهمش میرد با   در آتش می خنجمش دوش نمیجو

۱۵۳

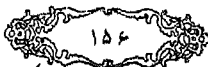
فیبی که بزبان کاکل آید   در انوشتر زبوی سبیل آید
چو شوگیرم خیالت را در آغوش   حمر از بس نرم بوی گل آید

۱۵۴

سری دارم که سانش نمیجو   غمی دارم که پایش نمیجو
اگر باور نداری نوی من آید   بویین دردی که درانش نمیجو

۱۵۵

دلی دیرم دمی خنجم نمیجو   غمی دیرم که همه گزتم نمیجو
نخلی دیرم سوار خوبان عالم   که یار بی وفا همدم نمیجو

۱۵۶

غم عشق تکی در هر سراوی   همان کی بھسدر بوم بر آوی
ز عشقت سر سوزان کاظم یا   کہ خور اول بکھتساران بر آوی

۱۵۷

بواند کہ جانانم توئی تو   سلطان عرب جانم توئی تو
نیدانم کہ چونم یا کہ چندم   ہمیدانم کہ در نام توئی تو

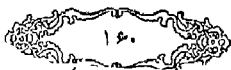
۱۵۸

بھارم بی خندان ای گلشن   چه غم کند بیونج و بن بو
بر سس ای سوز دل یکدم بزم   تنی امروز دل تازه کن مو

۱۵۹

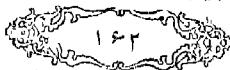
نیامطلق بھارم ایندل بو   بجز خوابہ اشش نہ حاصل بو
دارہ در موسم گل جوش سودا   چه پروائی کرہ اینخدا دل بو

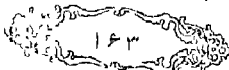
شوی نبود که دل پر غم میبوی   زانکه دل بسرد می بدم نمیبوی
 هزاران رحمت حق باو بر هم   زانکه از دل موکم نمیبوی

دای از روزی که قاضی آن خدا بود   سرپل صراطم ما جسمه ابو
 بنوبت بگذرند پیرو جوانان   دای از آن دم که نوبت زان ابو

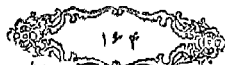

بوره بوره که جانم تویی تو   بوره بوره که سلطانم تویی تو
 نه خود دانی که غمیز تو ندانم   بوره بوره که ایسانم تویی تو

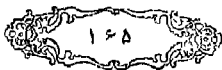

شوتارت بو نیم تار تارو   که قه خطمش سب زج و بارو
 خدا یار و شنائی بر دلم ده   که تا و نیم جمال هست و چاره

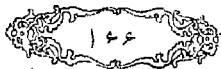

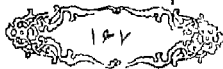
دلم از در دته دایم عمیسنه
 بیاین خشم و بستر زمیسنه
 همین چشمم که مونه دوستی
 نه هرکت دوست یرو حاشی نه

چو مویک سونه دل پروانه
 بعالم هسچو مودیوانه نه
 هسه ماران و مودان لانه
 من دیوانه را دیوانه نه

هزارت دل بغارت بره ویشه
 هزارت جگر خون گرتد ویشه
 هزاران دغ ویش ازوشیم شمر
 هسی نشمرته از اشمرته ویشه

دلم از عشق خوبان کج وویجه
 مژه بر جسم زخم خوبان ریجه
 دل عاشق شال چوب ترلی
 سری سوچه سری خوبان ریجه

۱۶۸

شستل گیسوان پرتاب کرده   خامرین زنگان پرغاب کرده
همی خواهی که مجسمه از نوبتری   برینه روزگار امشب کرده

۱۶۹

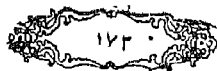
چه دیده ای که دانش آذینه   چه دشته ای که خوشخوارش زینیه
مگر بوم و بره مسکین دلان   مگر محسبه ای عشق نازینیه

۱۷۰

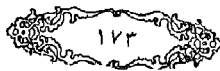
مورای دل به سوایه کاره   دو کرده در جهان بسیاره
انجا پر دای چون بسوسه ویریا   چه سوسیل بجز زارت هسته

۱۷۱

بی ته یکدم دلم خسته نمونه   دوگر روی ته و نیم غسم نمونه
اگر درد دلم قسمت نماهیند   دلی بهیند رود در عالم نمونه

درین بوم و برانم پرورش نه شو انم جاورد زانم خوشش
سری دیرم که مغسری از دنی تنی دیرم که پردای سرشش

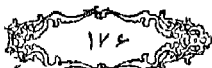
مورادده دلم خاک کرده واته نذونی درد دل می بی وفاته
پوره موسوته دل واته سپاراکه نه ذانی مادل و دل ذانه باته

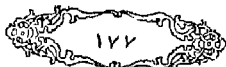
سحر کالان که اشکم لاده کیره زانم همت چسبج آلا و کیره
جستان دیزیم زده اشک غمش که گیتی سر مبر نیلاده کیره

دل عاشق به پیامی بیا خار لوده با جامی بساج
هر اکیفیت چشم تو کافی است قناعت مگر بیاد می بساج

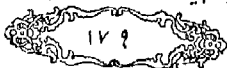
غریبی سخت فراد کثیر داره   خاک بر کردیم ز بحیر داره
 خاک از کردیم ز بحیر بردا   که غریبت خاک دانگسر داره

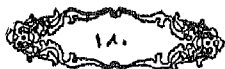
دل میس گل باغ ته دیره   سرا سر سینده ام داغ ته دیره
 بشم آلا زاران دل کرم شاد   دیم آلا همس داغ ته دیره

بدنیا مونو نیم کام بی ته   بدس حسه کز کتیریم جام بی ته
 بلزم روز و شو چون بید حسون   نذارم یکت نفس آرام بی ته

هران دلبر که چشم ست در   هرازان چون نمی پابست دار
 میان عاشقان آناه سیما   چو شعر من بلند و پست داره

سحرگان نهنان ببلان
بسیار روی پر نور گلان
ز آه مو فلک آسم خدر که
اثر در آینه شسته دلان

پد نیایش مود لوتنه
بر در سوز غم اندونه
چان بندم بر سبیل دورید
که این زخم دلم لوسوتنه

غمسم در دل موبی حباب
خدا زونه که مرغ دل کباب
بنازم دست و بازوی تاجلا
اگر قتل گری داشته ثواب

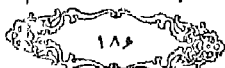
دل مود ایم اندر اتم ته
بدل پیوسته بی دروغم ته
چو پرسی که چه اقدت بوتم
غم قدم از آن بیخ چشم

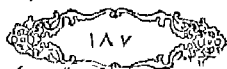
زغم جان در غم در کسیر و دوازده
 مرم در زمین تیغ آبداره
 نذارم اختیاری از چه جوش
 دل مو تا بس این سود انداز

کجا بی جای تویی یار دلخوا
 که تا مو بس پرسم آنجا کج راه
 ای همه جا حاسی نه سو کور باشن
 غلط و اتم غلط استغفرا

مرم چون گوی در میدان بگرد
 دلم ز عهده و از پیمان بگرد
 اگر دوران بنامه دوران بونه
 نشینم تا در که دوران بگرد

بکس در دل مو واسه نه
 که شک از آسمان نذاتی
 بودا جن که ترک یار خود که
 کیس یارم که ترکش اتنی نه

۱۸۸

دل ابرصرت نوزده پرچم ارده
خواهم دل که محصرت نوزده
مگر بیان هر که از دست کرد چاک
بیگ عالم گریبان و ابریزه

۱۸۹

دل سوغیرت دلبسته نگیره
بجای جوهری جوهره نگیره
دل موسوته دلبسته آرز
بنی ناسوته آرز در نگیره

۱۹۰

هرم سودای گیسوی نه داره
دلم محصرت صد روی نه داره
اگر چشم ببار نوکر امیل
نظر بر طاق ابروی نه داره

۱۹۱

دی دیرم چو مرغ پاشسته
چو کشتی بر لب دریا نشسته
همه کون که طاحسه تار بنوازه
صد آخون مید پندار گشته

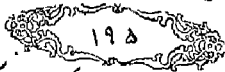
ز انهم لوط و عسر ما نم که کرده / خودم جسنلادو بیجا نم که کرده
 بدو خبر که تا سینه کفم چاک / بسینم عشق بر جانم چه کرده

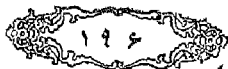
و ایدیم پیسیدور ما نم نماذا / بن تو شش تو انا تم نماذا
 بودا جن بوده آلا له چین / بچسینم چونکه بسینا نم نماذا

دو چشم راته خون پلا کنی ت / کلاه عقلم از سر واکنی ت
 اگر یلی پیسه حال مجنون / نظر اورا سوی صحر اکنی ت

بر اعنقت ز جان آذر بر آرد / ز پیکر مشت خاکستر بر آرد
 نبال عبرت آرد دل گریز / پنهانان مستخ بر سو سر بر آرد

درخت نم بجایم کرده ریشه بدرگاه خدا نام همیشه
 عزیزان قدر یکدیگر بدیند اجل سنگت و آدم مثل شیشه

بلا فرزی ز بالای تباشه بخون قسمی ز سودای تباشه
 بصورت آسنه نیم این گمان که پنهان در تماشای تباشه

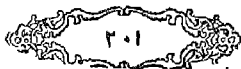
کرم رانی درم غالی تزارانی درم آخر بسوزانی تزارانی
 درم بر سه نسی الوند و میند نمیوازم خدا زانی تزارانی

از ان روزی که مار آسنه بدی بغیر از مصیبت چیزی ندیدی
 خداوند ایچن تبهشت و چارست ز سو بگذرشته دیدی ندیدی

زکشت خاطر مخرغم زودنی   ذباغشم جز گل ماتم زودنی
 ذهرای دل بیجا مسل و   گیاه نامیدی هم زودنی

من آن شمع که اشکم آرزین بی   کسی که سوته دل اشکش همین بی
 هر شو شویم و گریم هر روز   زده شام چنان دوزم چنین بی

بهار آئی بهر شاخ گل بی   بهر باغی هسته اران بلبل بی
 بهر مرزی نیارم پانصد   مباد از موبت سوته دل بی

لست ای سنگدل بران سوچی   عجب نبود اگر خار ان سوچی
 بسوچم تا بسوچانم دست را   در آذر چوب تر تنفس سوچی

بی تہ اشکم ز مژگان ترائی   بی تہ نخل حیاتم بی برآئی
 بی تہ در کج تنفانی ہمدرد   نشینم تاکہ عمرم بر سر آئی

خوش آنا تاکہ اندہ پارشان بے   کہ سہد و قل ہو اللہ کارشان
 خوش آنا تاکہ داغیم در نماز   بہشت جاہ و دان بازارشان

ا لاکہ گوہساران ہفتہ بی   ہفتہ جو کھاران ہفتہ بی
 منادی میکر م شہر و شہرو   وفای گلغذازان ہفتہ بی

بلا بی دل خدای دل بلا بی   گنہ چشمان کرد دل بستلای
 اگر چشمان نکردی دید و بان   چہ دانستی دلم خوبان کجای

کیشمان او بر تری از که تری
برانی او سجاری از که تری
باین نیمه دل از کس موترسم
دو عالم دل تو داری از که تری

به آن باغی که نخلس سر بر روی
هواش بانجان خونین جگر بی
بیاید نندش از یخ دازن
اگر بارش همه لعل و گهسه بی

عاشق آن بی که دویم در بلا بی
ایوب آسا بکرمان بستلابی
حسن آسا بنوشه کاسه زهر
حسین آسا شهید کربلابی

دلدار است پر از خار و خشک بی
گذارت بر سر چسب و فلک بی
گر از دست بر آید پوست آرد
بر آورد تا که یادت کمتر کن بی

شوتاره بیابان پرودک بی
 همه صحرای از خار و خشک بی
 نباش اندرین روز و شبنمی
 خوش آنکس که بارش کترک بی

سپسل زلف پرودتیه دیری
 گل و سنبلی هم آیتیه دیری
 پریشان چون کری آن تاز زلف
 بهر تازی دلی آویتیه دیری

تکه نازنده بالاد لر بائی
 تکه بی سرمه چمان سرمه سائی
 تکه شکین دو گیسو در هائی
 بود و ای که سرگردان چرائی

اگر در دم گلی بودی چه بودی
 اگر غنم اندکی بودی چه بودی
 یا بسنم جیبی یا طبیبی
 ازین همه دو گلی بودی چه بودی

دو چمانت پیاله پرزمی بی   دوز لغانت خراج ملک ری بی
 ایی و عده کرمی امروز و فردا   نذوغم مو که فسهدای تو کی بی

دلیم بی عنذیب خوش نوانی   که مینالد ز غم هر صشب گاه بی
 بشاخ گل سحر بیسل گهی گفت   که ای گل بی دغانی بی وفای بی

تا زلفت چرد بر لاله دیری   ترکس رواناز در دنیای دیری
 صری روزی بشتم در نیای   که در سمرناز چندین ساله دیری

موراز فسکه سودانی نه سودی   نه در دل فکر بسجودی نه بودی
 سخا بهم جو کنار و چشمه سارک   که هر چشم هزاران نذو رودی

نخارینا دل و جانم ته داری   همه پیدا او پنجهانم ته داری
 نمیدونم که ایندرد از که دارم   همین دونم که در نامم ته داری

غم عالم نصیب جان مابی   بدر و ما فراغت کی مابی
 و صد آخردرمان درد بر کس   دل مابی که در مانش بلا مابی

دو اسم دل بر آتش دید تری   اساس عیشم ز خون جگر بی
 تبه که هرگز نسوته جانست از غیر   کجا از سوته جانانست خبر بی

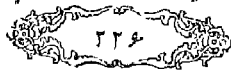
همسایونم هر که هم وطن بی   سیر عالم کرم حسنه جا همین بی
 نه خون دیرم نه موی پریم نه ساق   دم مردن پرو با لم کفن بی

بھسان بی وفا زندان مابی   خار غم قسمت ایمان مابی
 صبر ایوب دمخت ای یقوب   ہمہ گوئی نصیبک جان مابی

ہمہ بند تنم مانند نی ہے   مدد ہم درد و بھرانست ز پی ہے
 مرا سوز و گدازہ تا قیامت   خدا ذوق قیامت آجی ہے

چہ خوش بی وصلت آہنگ منکلی   مراد صل تو آرام دگتلی
 ز بھرت ای نبت شیرین چالاک   دلاوم دست حمت بر سر کالی

غمم آندل کہ از غم بہر و در بی   بان دل دوی کہ ز غم بی خبر بی
 بیازاد محبت نقد راج   کسی دار و درونش سوتر بی

روزم از شو شوم از روز تری بخت آشفته ام زیر دزبری

شود روز از فرات نادم چو آه بسینو ایان بی اثر بی

خود آیین چه روات افرو تری بجانم تیر عشقت دوته تری

ز چه خال رخت زونی سیا به بران نزدیک خور بی سوته تری

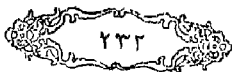
ز آیم هفت گردون پر شرابی اگر آدا گرم خون جگر بی

تکه از غم دست هرگز نسوتد کجا از سوتد و لطف با خبر بی

هزارون لاله گوین در جهان بی همه بر سودهن بر دل گران بی

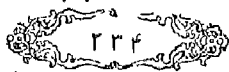
الاله خوم که خوشتر بخت و خوب سرافراز همه الالسیان بی

شوم از شام یدا تیره تری در دلم ز بود و ا بستد بی
 همه در دارسا آخ بد رمون در مان در دمو خود بی آتری

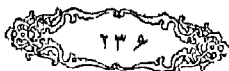
شوی کان نازینیم از در آستی گذشته عمرم آتش بر سر آنی
 همه شویده موتا سحر گاه بود بر رادته تا خود بر آنی

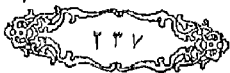
پی مرگ نکویان گل زونی و گردونی ز زنگش بی زبونی
 ز خورد و هیچ حاصل بر بخره بجز بنامی و بی آبرونی

زری چون موند اندر بوته بی نه چون سوغم بدل اندوشتی بی
 بجز ششم با این هدی نیست که یار سوته دل سوشتی بی

سر را مان نشینم تا آئی در شادی بروی موگشانی
 آمد روزی بروز مو نشینی بوینی تا چه سحسته کی زفانی

ز شور انجیزی چسب فکلبی که دویم دیده مو پر نکلی
 دوادم دو د آهم بر ساهے پای اشک چشم بر نکلی

ندامم دل بر آذر دیده تری جام چشم پر از خون جگری
 ز بویست زندگی یایم پس از مرگ تراگر بر سه خاکم گذری

فلک در قصد از ارم چسرا کلمه گزینی خارم چسرا
 تکه باری زود چشم بر نذاری میان بار سربارم چسرا

۲۴۰

بدریای غمت دل غوطه در بی
مرا داغ فراغت بر چکری بی
بچشم قطره های اشک خون
تو گونی لاله باغ نظری بی

۲۴۱

دلی نازگش شال شیشه ام بی
اگر آهی کشم اندیشه دم بی
سر شکم گره بوی خونین عجب بی
مو آن دارم که در خون شیشه ام بی

۲۴۲

ضفا هوغم ضفا هوغم چه جایی
که حسد یاری گرفتیم بیوفایی
شوم یکسر بروغم تا بشیراز
که در هر منزل صد آشنایی

۲۴۳

بند دانی گرفتیم کور در آبی
نزد شتم که افتادم بیچایی
بدل گفتم رفیقی تا بمانند
نزد شتم رفیقش خمیر آبی

۲۴۴

بدامم دل پر از خون جگر بی
بدامم جان حسنین دید و تری
نشستم بر سر راهت شو درون
بود روزی ترا بر مو گذر بے

۲۴۵

سید روزم که روزم تیر و کون بی
سید نیمم که بختم از کون بی
شدم محنت کش کوی محبت
ز دست دل که یار بیت غن بی

۲۴۶

چه شو بنیوسرم بر باش آتی
چونی از استخوانم نالشی آتی
شو بجران بجای اشکم از چشم
بزرگان شعله های آتشی آتی

۲۴۷

بجشن این موندارم آرزونی
که باشد بجوم مولد رونی
که در دلم و از هم بگو مان
دیگر در گوشت اران گل زونی

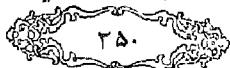
۲۴۸

دل بی عشق را افسردن آرد
هر که دردی نداده فردن آرد
تنی که نیست ثابت در عشق
ذره ذره با تش سون آرد

۲۴۹

من دل سوتد را لایت نرونی
که اردیوان عشاقست بخونی
هزاران بارم از خوبی بگویم
ز تو زیرا که جسم سیکردنی

۲۵۰

تقسیم حاصله که هست ز کردی
ازین گردش که داری بزرگی
بردی مو بستنی بر روی را
بدین عادت که داری کی ترمی

۲۵۱

کری که مکانش لامکان بی
صفا بخش تمام کلر خان بی
نمجد ازنده روز و شوخست
بهر جنبه ذره ذره روزی رسان بی

بواجی کہ خسر اول بقیاری مگر پروردہ باد بمبھاری
 چرا کردی بگو و دشت صحرا بجان تہ نذارم اختیاری

نہ پنداری کہ بستان خوشترم بی سرم بگوئی میدان خوشترم بی
 چو گلخن آرد تار یکہ بچشم گلستان بی تہ نندان خوشترم بی

زبیداد فلک یاران امان بی امان جستن روز آخر زمان بی
 اگر پارہ کرم بیخہ بجا بو کہ او آسمان پربران بی

تہ کہ نوشتم نئی نیشم چسائی تہ کہ یارم شی پیشم چسائی
 تہ کہ مرہم نئی ریشم دلم را ننگ پاش اول شیم چسائی

۲۵۶

موان اسپیدہ بازم ہدائی   لایہ در کوہ دارم در کھانے
بسال خود پر م کو ان کبوا   بچکت خود کرم نجسیرا بنے

۲۵۷

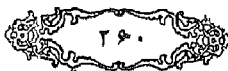
قدم دریم ز بار غتہ خم بی   چو مو محنت کشی درد ہر کم بی
موہہ گرز غم آردوی ندیا   دل بی طالع مو کوہ غم بی

۲۵۸

عسیرا مردی از نامرذاتی   فغان ناله از بیدردناتی
حقیقت بشو از پورفسریدو   کہ شطہ از تنور سہردناتی

۲۵۹

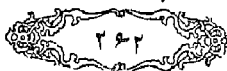
کشم ایی کہ گردون باخبرستی   دل دیوانہ ام دیوانہ ترستی
بترس از سوز آہ سوتہ دلان   کہ آہ سوتہ دلان کارگرستی

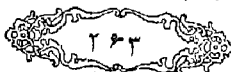
زخونی از حیا خوی دیتیه دیری   دو شکر کوفی بزحسه آیتیه دیری
 ز جادونی در آن چاه زخندان   دل نادرست را آودیتیه دیری

در اشکم بدامان ریتیه اولی   خون دلم ز چشمان ریتیه اولی
 بکس حرفی ز جورت دانوام   که حرف جور پنهان ریتیه اولی

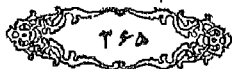
زغم از سبب یاری گنج دویگی   شواغم آده از چشمان بریگی
 بر که راز دیش و اجه بر دم   یاز دیوانگی بود یاز گیگی

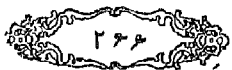
دل تو کی ز عالم باخسب بی   کجا رحمت باین خونین جگر بی
 تیکه خونین جگر هرگز نبودی   کی از خونین جگر باخسب بی

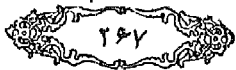
شوم تا رنگین روزم تیر تری بخت آشفته ام زیز و زبری
 ز فرکان خدنگش خورد ام که ناسورش بسردم تا ز تری

کسی که رو به بسید ادم برونی خبر بر سر و آردم برونی
 تمام خبر دیان جسع کرد کسی که یادش از یادم برونی

خدا یاد دل ز سوستان بزاری نمی آید ز مو میسار داری
 نید نم لب لعلت نجوم چرا شده است با این آداری

اگر نامهربانم محسب بان بی چهره از دیدگانم خون بان بی
 اگر دل بس بود لده اریشه چرا در تن مراد دل جان بی

۲۶۸

بسوی باغ و بوستان لاله دابی   همه مونا مهال ژاله دابی
دگر سوی خراسان کاروان را   و با غم موصومی نیکاله دابی

۲۶۹

بدم و لبری دل بستابی   که بهرانش بلا و خلس بلا بی
در این ویرانه خرد سخن ندیدم   نه دل کوئی که دشت کربلا بی

۲۷۰

غم اندر سینه مویخانه دیری   چه ویرانه که بوم آشنای دیری
فلک اندر دل مسکین موش   ازین غم حسره در انبانه دیری

۲۷۱

اگهی ای فلک چن موزون شی   دلت همچون دل موعق خون شی
اگر یکخطه ام بی غم بسی   یقین دو غم کزین غم سزگون شی

۲۷۲

پیران کالوند و امان موشانی   و امان از هر دو عالم در کشانی

اشکت خوین پاشم از راه لوند   تا که دلبسته بپایش بر کشانی

۲۷۳

دنیا خوان بی و مردم میمان بی   امروز لاله بی و سنه ز اخترانی

سینه چالی کنن نامش نهن کور   بود او جن که اینت خانمان بی

۲۷۴

مهر شام و سحر که یم بکونی   که جاری کرد از هر گوشه جونی

موی بیچاره اندر باغ و جصلت   هر آنچه لاله کارم خار و دنی

۲۷۵

زدل بیرون بختم ناله نانی   ز مژگان تر موثر الة نانی

بشی نایه که موخوابت بو نیم   بخت مو چشم لاله نانی

۲۷۶

شوی نایب کنز اشکم دید تری روزی نایب که تو خیم جگر بی
شور و جهم زود باناله و سوز تو خوش خفته ز حال موت خبر بی

۲۷۷

سحر گمان که طبل بر کل آبی اشک چشم به امان کل کل آبی
روم در پای گل خان کرم سر که هر سوتر دلی در غفل آبی

۲۷۸

سراسر مال دنیا سوتنی بی نظر از مال دنیا دوتنی بی
غم و درد و کما که داری درد دل برای روز حشر اندوتنی بی

۲۷۹

بدنیا ایسچکس کی ماندنی بی که در امان بر جهان افشاندنی بی
هنی لا تقطوا خوانی عزیزم مگر یا و یلتنا خواندن بی

۲۸۰

دل سوز آتش غم سوتنی بی   بجانم سوز عشق افروتنی بی
گره ناکر دور شده در کفنها   بشان و کد این دتنی بی

۲۸۱

هر که دردی ندارد مرده اولی   دل بی درد عشق افسرد اولی
سهر طیبیل زنه او بکلین   که حسره که عشق ندارد مرده اولی

۲۸۲

دل از دست غمت زیر وز بر بی   دو چشمانم پر از خون سگری بی
هر آن یار غمخیزش ناز و بر بی   دلش پر نغصه جانش پر شمر بر بی

۲۸۳

چه و اجم هر چه و اجم و آه شانلی   سخن از پیشش از کم و آه شانلی
بدی یا می شودم که حسره بر او ام   هر آن گوهر که دیدم و آه شانلی

شوارت بو نیم خواهش از پی   شد و کون و مکان از خلقت حتی
حقیقت بشنواز ظاهر که گردش   بیکن کن خلقت کون و مکان طی

ز مشک چین سه تر سبقت بی   هزاران دل بقید کاکلت بی
نباشد نالام را در دولت را   ز خارا سخت تر گوید است بی

زمان لاله زاران همسته بی   که فصل نو بهاران همسته بی
غنیمت آن وصال یار جان بی   که وصل روی یاران غنیمت بی

و آه هر کس که فریبش بیشتر بی   دلش از دوری ته ریخته بی
ه که یکبار در میان ته و نیم   بجا نم صد هزاران بیشتر بی

بیرم تا چشم تر نه دینی   شه ار آه پر آذنه دینی
چنان از آتش عشقت بسوم   که از مورنگ خاکستر زبخی

دلم بیل صفت حیران کل بی   درونم چون درخت پی بل بی
خونابه بار ویرم از غوان دا   درخت نخله بارش خن دل بی

مواحا لم حسنه به که تو جونی   جگر بندم کبابه که تو جونی
تا که رفتی دیار نو کرفتی   قیامت هم حسابه که تو جونی

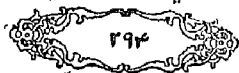
خیالت میگردم موکا به کاهی   مصیبت بود اگر در آنخواری
تا که کردی مور آلوده در خون   چنان شد رنگ نیلای سیاه

نخار تازه خیز مو کجائی   بچشان نسره دیز مو کجائی
 نفس بر سینه طاهر رسید   دم مُردن عسره ز مو کجائی

ز خور این چهره ات افرو تری   تیر عشقت بجانم رفته تری
 مرا اقر بود حال سیت   ز مویار که اخته سوته تری

مرا دیوانه دشیدانه دیری   مرا سرگشته ورسوته دیری
 نمیدونم دلم دارو کجائی   هسی زونم که درو بی حالت دیری

ز دست چرخ گردون آودیم   هزاران ناله وفسه ما دیم
 نشسته دست نام باخوشا   چگونه خاطر خود شاد دیم

غزل

سرپا پچو سوتہ مجھ پرستم	الاتا زار چون تو دلبر پرستم
کہ دوزخ جزوی از خالستم	موان سوتہ دل آتش فراجم
کہ در تن ہر سر مو خنجر پرستم	نہ خورد نہ خواب دیرم بی تہ لونی
اگر خوردند گروم کافر پرستم	جد از تو بچند و جور و طلبی
کہ این ژولیدہ موبہ زافرستم	نبی ارافر شاہیم فخری
ہمد خار و خشک در بہر پرستم	زبانیم ہمہ الماس رودنی
فروزندہ تر و سوزان تر پرستم	چو شمع گمراند از نہ صبا
کی بی سایہ نخل بی بر پرستم	نہ کار آفرت کردم نہ دنیا
کی پڑ مردہ تن نیلو فر پرستم	زخ تو آفتاب و موزہ مرا
کی پر کندہ مرغ بی پر پرستم	سمند روش میان آتش عشت
کہ حسرت سایہ و رحمت پرستم	مویم آن بار در نخل محبت

درین کشور ز هر کم کمتر هستم	نیگیرد کم هم که بجزی
که از سوز جگر خنک استم	بیگ ناله بسویم هر دو عالم
تو پنداری چو مرغ در آذر هستم	درین دیرم چنان مغموم و غمناکم
که زوز آرزو زدیگر بهتر هستم	ز دوران کسیر مو بگردانم
چو طفل بی پدر بی مادر هستم	درین دنیا ستم بی تگری
بسان مومن اندر کافر هستم	بسان کافر در مؤمنستان
بشردل کی صورت پرستم	بملک عشق روح بی نشانم
بجان مشتاق بار دیگر هستم	اگر روزی دو صد بار نبویم
کتاب عاشقی در سطر هستم	زبان پهلوی را دستادم

خدا یا عشق طاهر بی نشان
 که از عشق بان بی پاستم
 و منده - غزل

موا آن سوتہ دل بی پاسرہستم	کہ ال سوتہ زحشق دلبرہستم
بدل از لاله رویان داغ ویرا	بمہ اندر رک جان نشترہستم
رخش تا کردہ در دل جلوہ از بھیر	سخو بی آفتاب خاورہستم
موا آن پنجبیر و حشم تیر خورد	کہ در دام زمانہ مضطرہستم
بجز صفت اگر در دل کریم	بنصاف و در وقت کافرہستم
درین آما جکہ دنیای فانی	کلی اشکستہ تیر بی برہستم
ہمہ سوچم ہمہ سوچم ہمہ سوچ	بگر می چون فرزند آفرہستم

منم ظاہر کہ در خوابہ بستی

منم نذر اکیئہ چاکرہستم

وله ایضا

دلادر عشق تو صد دفترہستم	کہ صد دفتر ز کوشن آذرہستم
منم آن بسیل کلن شکستہ	کہ آذر در تہ خاکسترہستم

دلم سوچه ز غصه در بر بحیبه	جهای دوست را خوانا ترستم
موان عودم میان آفتاب	که این نه آسنا نھا بچهره بستم
شد از نیل غم و ماتم دلم خون	بچهره خوشتر از نیل و فرستم
درین آلاله در کوشش کلخن	بداغ دل چو سوزان آنکتر بستم
نه زورستم که بادشمن ستیرم	نه بھر دوستان سیم وزر بستم
ز دوران گرچه ز پی جام غشتم	ولی بیدوست خونین ساغزتم
چرم دایم درین مرز و درین	که مرغ خوگر باغ و بر بستم

منم طاهره که از عشق نگویا

دلی بھر نیز خون اندر بر بستم

ایضاً

موان مسکین نذر و بی پرستم	موان سوزند شمع بی بر بستم
همه در آشیان در برم نشین	در بن و برانه مرغ بی پر بستم

بمیں مردانگی ہستم چنان خوا
تہ پنداری کہ بر سر معجز ہستم
دلا نامرودہ آسایش نبینی
کہ موتا جان تداوم و انز ہستم
دل ز آلاہ رویان سوتہ دیرم
از اینان در گن جان ہستم

موازر و زازل طاحسب زادم

از آن رونام بابا طاحسب

فرهنگ لغات و مصطلحات

معنی	معنی	معنی	معنی	معنی	معنی
دویم	دویم	بود	بود	شمار	شمار
والی	زونی	تاب	نمود	شمار	شمار
رسد	رود	تو	تو	اورفته	اورفته
روز	رود	تب	چرای	آبجسته	آبجسته
بخت	بخت	چراکت	چرا	آبجسته	آبجسته
زمان	زمان	چرا	چشمون	آب	آب
زلفان	زلفان	چشم	چون	آبجسته	آبجسته
سبب	سبب	خفا	خوبن	امان	امان
سخن	سخن	خورد	خورد	آبست	آبست
سوی	سو	خوان	خون	مادرم	مادرم
سوخه	سوته	حساب	خواد	براشند	براشند
سود	سود	خوانند	حون	بسال	بسال
سپاس	سپاس	خوانان	دبرن	سازم	سازم
شب	شو	درمان	درون	مس است	مس است
شیر	شول	دریاست	درویه	پر دم	پر دم
شیر	شیر	دلان	دلون	روم	روم
حق	حق	درخت	دیر	غلابت	غلابت
تغای	تغای	دور	دیر	عس	عس
کابیم	کابیم	دورم	دیرم	سایا	سایا
کوت	کوت	دانه	دیرن	بشم	بشم
کجای	کجای	دوری	دیری	بود	بود

لغت
کرون
قوم
کشنه
کشیوں
کم
کوسبادوں
کیاں - ک- جمع
گڈارو
کرده
سرگردوں
کلڈاروں
کشآه
گور
کیشز
لکر
داروں
جٹلاپ

معنی
گنہ
گنیم
گشہ
گشی آرا
کہرا
گوسبادوں
جمع
گڈارو
گروو
سرگردوں
کلڈاروں
کشآه
گور
کیشز
لکر
داروں
جٹلاپ

لغت
سلیون
کله
مورڈن
سوں
میکره
نالونم
نوبه
نروبر
شوجہ
نش
شترتہ
ششن
ششی یا
ماژوں
نوبوں
نئی بو
نہالہ

معنی
سلاں
ککن
موران
مان
سکتہ
نالام
نپور
نروبر
شترتہ
شترتہ
ششن
ششی یا
ماژوں
نوبوں
نئی بو
نہالہ

لغت
نہ
ہی
نورہ
واتہ
وولہ
وڈورم
ورڈیم
وربتہ - پر - این است
ورہی
ورہی
ورپڑہ
وریشہ
دوخم
ورنیم

معنی
ہیت
ہوز
نامہ
ہر پانو
بارہ
وڈورم
بریم
وربتہ - پر - این است
سہری
پرائیستی
وچ است
جنس نہت
رہنم
سہم

خاتمه

علاوه بر دیوان باباطاهر که مازاد است افتاد از جمله کتابهای مختلفه
دویتی دیگر جمع آوری شده و در خاتمه طبع میگردد

تمام این دویتی با بطریق حتم ننویسیم از باباطاهر بدویم ولی از اغلب آنها
را بجهت مشکین شعار طاهر که نامه بی آهوی سخن دل و ست استشام میگردد

اگر بر حی یا اغلب این دویتی و هم دویتی دیگر با سبک زبان طاهر

مبایست در دلت با ما تصرفات بجای نویسدگان است که کلمات بر این

زبان فارسی معمول مطابق سلیقه خود عوض کرده و کجلی بسیار از صورت

اولیه منج کرده اند و هر گاه این خیانت از نویسندگان سرزده بودیم

با سلوب دیگر خوانده میشد و بد آن کلمه (دارم) بجای (دیرم) و تو (بعوض)

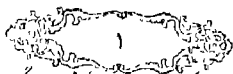
و (ما) بجای (مو) و (نامه) بجان (نومه) و (بیایان) بعوض (بیایان)

در تمام دیوان یافت نمیشد.

ما یقیناً هستیم بهر اسی که آنیکه بالجه لری باباطاهر آشناستند
 اینگونه تصرفات از اشعار دور سازیم و تا درجه مقدر بسیار از ^{تصحیح}
 کنیم ولی چون اینگونه تصحیح دور از قاعده و ممکن است باعث یک ^{تقط}
 تحریف و خجاستی دیگر گردد لکن از احتراز ورزیده و در تصحیح و مقابله آنچه
 نسخ مختلفه دیده شد قناعت کردیم .

اغلب این دو بیت با از بس مخلوط و صحف است بکلی از مغنی دور ^{اقفا}
 و مقصود مفهوم نمیشود لکن از قارئین و ادبای دوروزدیک خواش ^{سنگینم}
 که بر گاه از روی نسخ کهنه و خنک بی خود موفق تصحیح ^{بیتی} یک یا چند
 گردیدند یا آنکه علاوه بر آنچه طبع شد شعری از باباطاهر بدست آوردند ^{مجموعی}
 طبع و نشر و استفاده عموم بجانون معرفت - سران اول خیابان لاله زار
 تلفن ۳۲۴۳۷ ارسال دارند

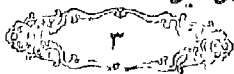

نسیذ و نم دلم دیوزد نکیت   نجاسیکردد در خونیکیت
 نغید و نم دل سرگشته نو   اسیر ز کس مستوز نکیت

اگر زین کلابی عاقبت سچ   تخت ار پادشاهی عاقبت سچ
 کنت ملک ییلان در کین است   در آخر خاک روی عاقبت سچ

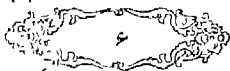
چو آن و یرون که گنیش برده باشند   چو آن سنا هم که باز خورده باشند
 بر اون پسیری بی مالم در آید   که رود آن جوانش مُرد و باشند

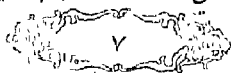
خوزار خور شیند رویت شرم دار   مده نوزا برویت از شرم دار
 بشهر و کوه و صحرا هر که و نیم   زبان دل بو بیصفت گرم دار

پسندی خور زرد تم تاکی و چند پریشون روز کارم تاکی و چند
 زرد شتم باری از باری کشیری کرمی سر بار بارم تاکی و چند

نمالی کان سر از باغی بر آرد بیارش هر کسی دسنی در آرد
 بیاید کندش از رخ دارن اکر بر جای میوه کوه سرد آرد

یکی در دو یکی در موم پسند یکی وصل یکی بجزون پسند
 موز در موم و در دو وصل و بجزون پسند پنجم آنچه را جانون پسند

دلا خون دل خون پسند دلا خون شو که خوبان این پسند
 ساع کفر و دین بی شتری است که و بی اون که و بی این پسند

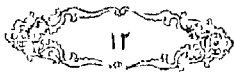
دو چشم از درد خون تو چسبنا   نو از دردی بچشونت نشینا
 شنیدم رفتی دیاری کفتی   اگر گوئم شنو چشم نوینا

اگر شیری اگر بیری اگر کور   سهرانجامت بود جادو ته کور
 قت در کور کردد سفره   بگردش موش مار و عقرب و مور

جا از رویت ایماه دلفرو   نه روز از شوشناسم به شوارزو
 وصالت کرم اگر د شیر   بود هر روز من چون عین نورو

دلا اصلا نترسی از زردو   دلا اصلا نترسی از تکه کور
 دلا اصلا نترسی که رور   شوی بگناه مار و لانه مور

۱۳

بروی ماهیت ای مادده و جا
بسر و قدرت ایزینه و رقبا
بجز عشقت حیالی در دلم نمی
به دناوری نوبخته ته سرو کما

۱۴

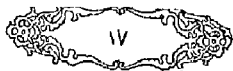
بگوستان کد ز کرم کم پیش
بدیدم حال دو لبتند و پیش
نه درویشی بنجانی بی کفن نام
نه دو لبتند برد از کفن پیش

۱۵

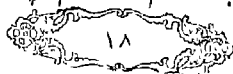
فلاسسه نه همسری دار نه هم
سخن تیزی کسی اسباب نکتت آ
بیشه شیوه دو کارش همینه
چراغ دودمانی زو کده لطف

۱۶

در اوسته درمون چه حال
مرا مرگ ناموسته کی چون به حال
بسته ام کلی آلا بی سپهر
سرمونه گمان بارون به حال

حرامم بی تہ بو آلالہ و گل   حرامم بی تہ بو آواز بلسل
 حرامم بی اگر بی تہ نشینم   کشم در یامی گلین ساغر گل

بنخبر کرد در آرن دیدہ گوئم   باتش کر بسوزن استخوئم
 اگر بر ناخوئم نے بلوین   نیگرم دل زیار محسبہ بوئم

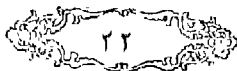
من اون مسکین بی قدر و برستم   من اون سوزندہ شمع بی سرم
 نہ کار آخرت نہ کار دنیا   من اون خشکیدہ نخل بی برستم

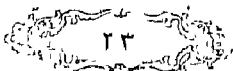
بیانا دست ازین عالم بردیم   بیانا پامی دل از گل بردیم
 بیانا بردہاری پیشہ سازیم   بیانا تخم نسکوئی بکاریم

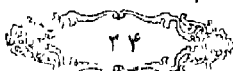
موساں زندم کہ عھسیان پشیدم
بدستی جام دوستی شیدم
اگر تو بگیا ہی رو ملک شو
مواز آ آدم پشیدم

دلازدت تنہائی بچو نم
زادہ نال خود در فغو نم
شوان تار از در حائے
کرو فرما د مغرا ستخ نم

موساں محنت کس حسرت یسیم
کہ در سر ملک دہر بومی عظیم
نہ بوروری کہ آئی بر سر من

بسر شونی سر کو سے تہ دیرم
بدل مہر مہ را سے تہ دیرم
بت من کعبہ من قبلہ من
تہ فی ہر سو نظر سوی تہ دیرم

بسر غصه تہ سودانی نذریم   بدل حسنة تسانی نہ دیریم
 خداونہ کہ در بازار عشقت   بجز خون بیسح کالانی نہ دیریم

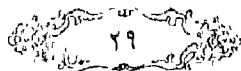
غم عشق تہ مادر زاد دیریم   نہ از آموزش استاد دیریم
 خوشم با آنکہ از میں غم تہ   خراب آباد دل آباد دیریم

بمتر خویشتن تیا دیریم   زاجرت ناله و نسہ یاد دیریم
 نہ ارم خاطر شادی سناطر   ہمیشہ خاطر ناشاد دیریم

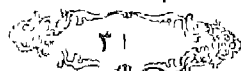
بغیر نہ دگر یارے نہ ایریم   باغیاری سہ و کاری نہ دیریم
 بہنگان تو آن کا سد قائم   کہ اصلا روی بازاری نہ دیریم

بور و ای روی تہ باغ و بھارم   خیالت منس شہاسی تارم
خدا دوندہ کہ در دنیا ی فانی   بغیر عشق تہ کار سے نزارم

ز بخت بد ہزار اندیشہ دیرم   ہمیشہ ز ہر غم در شیشہ دیرم
ز ما سازی بخت و گردش چرخ   فغان و آد و زاری جیسہ دیرم

ز عشق آتشی در بوتہ دیرم   در اون آتش دل خون متوہ دیرم
سخت گریا نہد بر چشم اید   بزرگون خاک را ایش متوہ دیرم

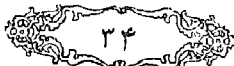

بوزہ بورہ کہ دیدارتہ و نیم   گل و سنبل زویہ ار جسمہ نیم
ہمین شوئم ندی سالون ماہون   کہ در روزی دمی باہ - نفسہ نیم

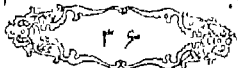
الهی آتش عشقم بجان زن
 شرر زان شعلام بر استخوان زن
 چو شمعم برفس و ز آتش عشق
 بر آن آتش دلم پروانه سان زن

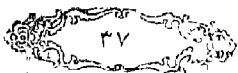
بی تـه گلشن چشم کلخن آیو
 داتـه گلخن چشم گلشن آیو
 کلمـه تـه کلبنم تـه گلشنم تـه
 که ماتـه مُرد در ا جان برتن آیو

بدل چون یادم از بوم و بر آیو
 سر شکم بنخود از چشم ترا آیو
 زان ترسم من برگشته دور
 که عنسرم در غریب بر بر آیو

خوش آن ساعت که یار از در آیو
 شو بجران در روز غم سرا آیو
 ز دل بیرون کنم جانرا بصدق
 همین در اجم که جایش دلبر آیو

بی تہ ہر کہ سرم بر بالش آیو   اختتام چونی در نالش آیو
 ز بھرا نت بجای اشکم از چشم   ز ترگون شعلہ مای آتش آیو

امان از اختر شور بہ او مو   فغان از سخت برگردیدہ او
 فلکات از کینہ ورزی کی گذار   درہ خون از دل غمخیزیدہ او

عزیز دن موسم جوش سباز   چمن پر سبز و صحرالاند زارہ
 اولین موسم دمی فرصت عنیت   کہ دنیای دنی بی اعتبار

غمم بچید و در دم بی شام   فغان کاین چارہ و در خون نام
 خداوند اندونہ ناصح مر   کہ نسہ یاد دلم بی احتیاط

تیر سرگشته ام سامون مدارا   دل خون نشسته ام درمون نداز
 بجای فزندی دل بسته دیرا   که در حسه ندی ایمن مدارا

الهی سوز عشقم بیشتر که   دل رشیم زردش ریخته که
 ازین غم کردمی فارغ نشتم   بجای غم صد هزاران نشسته که

نرم باین غم بستر نداز   بجز شور غمت در سمر نداز
 نند دور از ته بر کس سر باین   الهی سوز باین بر نداز

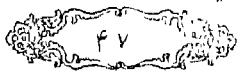
ته هر سوته دل سیه اناله آیه   ز رخسار مود خور لاله آیه
 سوته دل چه دونه حال سوته

ز بس مهر رخت عالم فروزه   جهان را دل بهرت سینه سوز
 فلک را شیوه دایم این بود   که هر جا چشم امید می بدوز

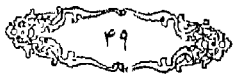
نغم عشقت ز گنج رایگان به   وصال تو ز عسر جاودان
 کفی از خاک کویت در حقیقت   خدا دونه که از کون مکان به

صدای چاشمان مرده آیه   بگوش آوازه آیه
 رفیقون میرون نوبت بست   وای آنروز یک نوبت برآ

چه خوش بی مهربانی هر دو سرب   که یکسر مهربانی درد سرب
 اگر محبتون دل شورید دست   دل لیلی از آن شورید دست

ز دست عشق بر شو عالم این بی
 سر برم خشت و با لیم زین بی
 خوشم این بی که موده دوستم
 هر آن ته دوست داره حالش بی

اگر جای ت بچرخ چارمین بی
 مددت گرگ مرگ اندکین بی
 وگر صد سال در دنیا بمونی
 در آخر نترس نریزین بی

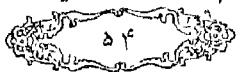
بگورستان گذر کردم صبا
 شنیدم ناله و افغان و سجا
 شنیدم کله با خاک میکفت
 که دنیا نیارزد بجاهی

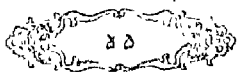
هر اون کس مال و جایش شتر بی
 دلش از درد دنیا دیشتر بی
 اگر بر سر نهند چون خسرو نمانج
 بشیرین جانس آخر شتر بی

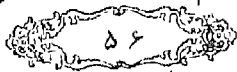
عزیزوں از غم و درد جدا
بچشم غم نمائندہ رو شنا
مگر قنارم بہ ام غربت درد
نہ یار و ہمدی نہ آشنا

دل شاہ از دل رازش خبرنی
سلامت روز بیماریاش خبرنی
نہ تقصیر تہ این رسم قدیمہ
کہ آزاد از گرفتارش خبرنی

نصیب کس نبی درد دل مو
کہ بسیارہ غم بی حاصل مو
کسی بوزار غم و دردم خبرد
کہ دارہ مشکل چون مشکل مو

بلا مردش بکام دلبرم بے
سخنهای خوشش تاج سرم بے
اگر شاہم بچشد ملک شیراز
ہمان بہتر کہ دلبرم بے

ز دل مهر رخ تو رفتنی نی   غم عشقت بهر کس گفتنی نی
 و لیکن سوزش مهر و محبت   میان مرد و مون نهیستی نی

تو که خوردشید اوج دلزبانے   چنین بی رحم و سنگیندل چرانے
 با دل آن همه مهر و محبت   با حسد راه و رسم بیوفانے

نه پرورم بغیر سببتهاری   شوون بیداری و افغان نزاری
 بمن سوز دل هر دور و نزدیک   ته از سنگیندلی پروانه نزاری

LYTTON LIBRARY, ALIGARH.

ب ۱۱
۶۵

DATE SLIP

۱۹۱۵۵۱۲۲

This book may be kept

FOURTEEN DAYS

A fine of **one anna** will be charged for
each day the book is kept over time.

--	--	--

